

kon byl vydán a hledíc k tomu, že šlo o zaopatřovací požitky státních zaměstnanců, jest vysvětlitelné, nýbrž jde o to, zdali případ žalobcova rozvázání služebního poměru pod řečený zákon lze podřaditi. Žalobce, jak zjištěno, vystoupil ze služeb u žalovaného po více než desíti letech činné služby a vystoupil následkem pozemkové reformy, to jest nikoli dobrovolně a též, jak není sporno, nikoli následkem disciplinárního potrestání. Ze zákona čís. 74/1896 plyne a odvolací soud správně (viz rozhodnutí čís. 9122 a 9124 sb. n. s.) dovodil, že zákon čís. 74/1896 nárok na pensi zaměstnancům vystoupivším ze služby po deseti letech nedobrovolně a nikoli následkem disciplinárního potrestání přiznává. Jinak kromě disciplinárního potrestání co do příčin rozvázání služebního poměru zákon nerozeznává. Z toho následuje, že vpředu uvedený, dovolatelem proti přiznání pense uplatňovaný důvod neobstojí a že právem odvolací soud z řečeného důvodu žalobci pensi neodepřel. Že přijetím odbytného od Státního pozemkového úřadu a přijetím přidělu nemovitostí neztratil žalobce nárok na požadovanou pensi, dovodil odvolací soud správně (viz rozhodnutí čís. 6004 sb. n. s.) a stačí, co se toho týče, odkázati na důvody napadeného rozsudku, aniž jest třeba k nim něco dodati. Ježto nejde o placení služného, nýbrž o placení výslužného a toto nepředpokládá trvání služebního poměru pokud se týče konání služby, nýbrž naopak ukončení tohoto poměru, není opodstatněn ani názor dovolatele, že, an žalobce službu u něho nekoná, ač ještě není invalidní a čtyřicet let služby u něho nedokončil, není mu povinen platiti pensi. Právem neuznal odvolací soud ani tuto námitku dovolatelovu proti žalobcovu nároku za důvodnou. Odvolací soud, přiznav žalobci požadovanou pensi, proti jejíž výši odpor vznesen nebyl, nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a bylo o dovolání uznati, jak se stalo.

Čís. 10918.

Opis soukromé listiny (mimosoudní výpovědi z bytu), z něhož není patrné, kdo jest vydatelem prvopisu listiny, není po rozumu § 565, třetí odstavec, c. ř. s. a § 294 c. ř. s. plným důkazem, že prohlášení v opisu listiny pochází od osoby opis předloživší. Soud povolující exekuci nemůže se spokojiti pouhým, třeba i pravděpodobným dohadem, že jen manipulačním omylem při vyhotovení opisu na psacím stroji byl v opisu vynechán podpis navrhovatele.

Předpisy §§ 84 a 85 c. ř. s. se netýkají chyb v předložených listinných dokladech.

V prohlášení povinného při výkonu exekuce vyklizením, že žádá jen o odklad exekuce, až si najde náhradní byt, nelze spatřovati jeho prohlášení, že se vzdává opravného prostředku proti povolení exekuce.

(Rozh. ze dne 3. července 1931, R I 508/31.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením místností. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Návrh vymáhající

strany jest založen na mimosoudní výpovědi. Aby mimosoudní výpověď mohla nabýti účinku soudní výpovědi, musí býti podle § 565 c. ř. s. prokázána listinami, které co do průvodní moci nezavdávají podnět k pochybnosti. Jen za tohoto předpokladu jest mimosoudní výpověď exekučním titulem podle § 1 čís. 18 ex. ř. Tomuto požadavku navrhovatelka nevyhověla. K exekučnímu návrhu, jímž se domáhá nuceného vyklizení místnosti, byl připojen opis dopisu adresovaného na povinnou stranu, jímž se jí dává výpověď, avšak nepodepsaného, a poštovní recept s adresou povinného. Soukromé listiny, k nimž náleží dopis, jehož opis byl k žádosti přiložen, podávají, pokud jsou podepsány vydavatelé neb opatřeny jejich soudně nebo notářsky ověřeným znamením ruky, úplný důkaz o tom, že prohlášení v nich obsažená pocházejí od vydavatelů (§ 294 c. ř. s.). Jelikož na předložené listině není podpis vydavatele, jest za to míti, že ani prvopis dopisu, jehož opisem tato listina podle tvrzení navrhovatelky jest, není vydavatelem podepsán. Opírá se tedy exekuční návrh o dopis anonyma, o výpověď nikým podepsanou, kterážto listina nemůže míti průvodní moc v uvedených zákonných ustanoveních předpokládanou a netvoří proto exekuční titul. Pro tento nedostatek nebylo lze exekuci povolit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že opis soukromé listiny (mimosoudní výpovědi z bytu), z kterého není patrné, kdo jest vydavatelem prvopisu listiny, není po rozumu § 565 třetí odstavec a § 294 c. ř. s. plným důkazem o tom, že prohlášení, obsažené v opisu listiny, pochází od osoby předloživší opis. Pouhým, třeba i pravděpodobným dohadem, že jen manipulačním omylem při vyhotovení opisu na psacím stroji byl v opisu vynechán podpis navrhovatelky, nemůže se soud exekuci povolující vzhledem k předpisu § 7 ex. ř. spokojiti. Podle §§ 84 a 85 c. ř. s. a § 78 ex. ř. nebylo lze postupovati, ježto se tyto předpisy netýkají toho, by byly odstraňovány chyby v předložených listinných dokladech. To nejsou jen formální vady podání po rozumu § 84 c. ř. s. Posléze stěžovatelka uvádí, že se povinná strana vzdala podle ujednání při výkonu exekuce meritorně opravných prostředků. Ale podle zprávy, při výkonu exekuce soudním orgánem sepsané a stranami podepsané, žádala povinná strana jen odklad exekuce na čtvrt roku s tím, že do té doby doufá nalézt si náhradní byt, a dodala, že má manželku a otce nemocného, a vymáhající věřitelka souhlasila s návrhem na odklad exekuce. V oné motivované žádosti povinné strany nelze však shledati její prohlášení, že se vzdává opravného prostředku proti povolení exekuce.

Čís. 10919.

I směnečný závazek může býti zajištěn zástavou a lze ho uplatnit pod exekucí na zástavu.